

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-144)

Apr (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 121)

735. கிம்

தத்வத்தை அறிய விரும்பியவர்களால் கேட்கப்படுபவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸோந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஞ்ஜாஸிதவ்ய: - அவனே அனைவராலும் தேடப்படுபவன்; அவனைக் குறித்து அறியவேண்டும் என்னும் ஆசை இருக்கவேண்டும் - என்றது காண்க.

736. யத்

தன்னுடைய அடியார்களை ரக்ஷிப்பதில் எப்போதும் முயன்றபடி இருப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேதி க்ருஷ்ணேதி யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: ஜலம் பித்வா யதா பத்மம் நரகாதுத்தராம்யஹம் - யார் ஒருவன் என்னை "க்ருஷ்ணா, க்ருஷ்ணா, க்ருஷ்ணா" என்று எப்போதும் கூறியபடி உள்ளானோ அவனை நான் தாமரைமலரானது எவ்விதம் நீரிலிருந்து வெளியே வருகிறதோ அது போன்று நரகத்திலிருந்தும் மேலே எடுப்பேன்.
- வராஹ சரமச்லோகம் - அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் - நான் என்னுடைய அடியார்களை எப்போதும் நினைவில் கொள்வேன், அவர்களை எனது உயர்ந்த கதிக்கு இட்டுச்செல்வேன்.

737. தத்

தன்னைக் குறித்தே சிந்தித்தபடி உள்ளவர்களுக்கு ஞானம் மற்றும் பக்தி முதலாயவற்றை உண்டாக்குபவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- காயத்ரி மந்திரம் – தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் – அனைத்திற்கும் காரணமான அவனுடைய ப்ரகாசம்
- ஓம் தத் ஸத் இதி நிர்தேச: - ஓம், தத், ஸத் ஆகிய மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும்

738. பதம் அநுத்தமம்

அவர்களுக்கும் மிகவும் உயர்ந்த அடையும் இலக்காக உள்ளவன்.

739. லோகபந்து:

இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் பந்துவாக உள்ளவன். எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வும் ஆராயாமல், அனைத்து உயிர்களையும் அனுக்ரஹம் செய்வதற்கான காரணம் கூறப்பட்டது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸுபால உபநிஷத் – மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண: - தாய், தந்தை, சகோதரன், வீடு, புகலிடம், நண்பன், இலக்கு ஆகிய அனைத்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆவான்.
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (9-17) – பிதா அஹமஸ்ய ஜகத: - இந்த உலகின் தந்தையாக நானே உள்ளேன்.

740. லோகநாத:

லோகத்திற்குப் பந்துவாக இருப்பதற்கான காரணம், அவன் அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாதனாக உள்ளதால் ஆகும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 144)

இது போன்ற வாக்கியங்கள், அனைத்து சேதனங்களுடன் கூடிய இந்த உலகம் முழுவதும் அவனுடைய சரீரம் என்று முதலில் கூறிய பின்னர், இவனே அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ள பரமாத்மா ஆவான் என்று முழுங்குகின்றன. ஆகவே சேதனர்களைக் குறிக்கும் பதங்கள் அனைத்தும் அந்த ஆத்மாக்களின் பரமாத்மாவாக உள்ள அவனை அவற்றைத் தனது சரீரங்களாகவே கொண்ட அவனைக் குறிப்பதாகவும் உள்ளன. இது எதனைப் போன்று உள்ளது என்றால், அசேதனப் பொருள்களின் குவியல்களைத் தேவர்கள் என்று குறிப்பிட்டபோதிலும், அவை அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட ஆத்மாக்களையே குறிக்கும் என்பது போன்றாகும்; அதாவது சத்வார: பஞ்சதசராத்திர தேவத்வம் கச்சந்தி - பஞ்சதசராத்திரம் என்ற யஜ்ஞம் இயற்றுபவர்கள் தேவதன்மை அடைவர் - என்பதும், தேவாபவந்தி - தேவர்களாகவே ஆவர் - என்பதும் காண்க.

சரீரம் குறித்து கூறுகின்ற பதங்கள் அனைத்தும் அந்தச் சரீரத்தை உடையதான சரீரியையும் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும்; இதன் காரணம் சரீரியை பொறுத்தவரையில் சரீரத்துக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது “ஒரு ப்ரகாரம்” மட்டுமே ஆகும்; மேலும் இந்த ப்ரகாரத்தை விளக்கும் பதங்கள் அனைத்தும், அந்த ப்ரகாரத்தை உடைய வஸ்துக்களையும் நிச்சயமாகக் குறிக்கின்றன. ப்ரகாரம் என்பது “இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்டது” என்பதை விளக்கவல்லதாக உள்ளது. ஆகவே ப்ரகார என்பது அந்த வஸ்துவைச் சார்ந்தே உள்ளது; ஆக ப்ரகாரத்தைக் குறித்த ஞானம் வஸ்துவைப் பற்றிய ஞானத்தை சார்ந்தே உள்ளது. ஆகவே ப்ரகாரம் என்பது வரையறுக்கப்படும்போது, அந்த வஸ்துவையும் சேர்ந்துக் கொள்வதே உசிதமானது. எனவே ப்ரகாரத்தைக் குறித்து பதங்கள், அந்த ப்ரகாரத்தை உடைய வஸ்துவையும் சேர்த்துக் கொள்கின்றன.

ஆக பசு, குதிரை மனிதன் போன்ற பதங்கள் பொதுவாக உரைக்கப்பட்டபோதிலும் - அதாவது அந்தந்த ப்ரகாரத்தைக் கொண்ட வஸ்துக்களை உரைத்த போதிலும், அவை அந்தந்த ப்ரகாரத்தைக் கொண்ட வஸ்துக்களைத் தனது சரீரமாகக்

கொண்ட பரமாத்மா அளவில் சென்று முடிகின்றன. இது போன்று சரீரத்துடன் கூடிய சேதனர்களும் பரமாத்மாவின் ப்ரகாரங்களாகவே ஆகின்றன. ஆகவே அவர்களைக் குறிக்கும் பதங்கள் பரமாத்மாவை குறிக்கின்றன; ஆகவே பரமாத்மா அனைத்துப் பதங்களாலும் கூறப்படுகிறான் என்றாகிறது. எனவே தத், த்வம், அஸி போன்ற அனைத்தும் பரமாத்மாவையே குறிக்கின்றன; காரணம் அவனே அனைத்துப் பதங்களின் நேரடிப் பொருளாகவும், மறைமுகப்பொருளாகவும் உள்ளன.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 144)

மூலம் - நிஷித்த நிவ்ருத்தி ரூபங்களெல்லாம் ஸர்வதர்ம சப்தத்தாலே ஸங்க்ருஹீதங்கள் என்னுமிடம் தர்ம சப்தார்த்தம் அறியாமல் சொன்னபடியென்று சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். எங்ஙனையென்னில் - நிவ்ருத்திகளிலே ஒரு பலத்துக்கு ஸாதநமாக நியம விசேஷங்களுடனேயே செய்தவை தர்ம சப்தார்த்தமாம். ஸாமாந்யமான அஹிம்ஸாதிமாத்ரம் பாபாபாவமாமித்தனை போக்கி தர்மசப்தத்துக்கு முக்யார்த்தமன்று. ஆகையால் பலவிசேஷ நியமவிசேஷங்களோடே கூடின அஹிம்ஸாதிகளை விடுகையாவது, பலங்களையும் நியமங்களையும் விடுகை; மற்றும் நிவ்ருத்தி சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன நிவ்ருத்திகளை விடுகைக்கு விரகில்லை.

விளக்கம் - தர்மம் என்னும் பதத்தின் பொருள் அறியாத காரணத்தினால், “ஸர்வ தர்மாந்” என்பதன் மூலம் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களின் தடைகளும் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை ஒரு சில ஆசார்யர்கள் உரைப்பர். இது எப்படி என்றால் - தடுக்கப்பட்டவற்றில் ஒரு சில கர்மங்கள் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டும், ஆனால் குறிப்பிட்ட பலன்களுக்காகச் செய்வதாகவும் இருக்கலாம்; இவையே தர்மம் என்னும் சப்தம் மூலம் கூறப்படுவதாகக் கொள்க. உதாரணமாக அஹிம்ஸை என்பது பாவங்கள் இல்லாத ஒன்றே அல்லாமல், அதன் பொருட்டு எந்தவிதமான விதிமுறைகளும் இல்லை என்பதால் அதனை, தர்மம் என்று கூற இயலாது. ஆகவே ஒரு பலனின் பொருட்டு பின்பற்றப்படும் அஹிம்ஸை என்பதை விடுதல் என்றால், அதன் மூலம் விளையும் பலன்கள் மற்றும் அந்த விதிமுறைகள் ஆகியவற்றைக் கைவிடுவதே ஆகும். இது அல்லாமல் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களின்

தடைகளைக் கைவிடுதல் என்பது எந்தவிதமான முக்தி சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படவில்லை.

மூலம் - நியமவிசேஷாதிகளோடே கூடாத அஹிம்ஸாதிமாத்த்ரமும் தர்ம சப்தார்த்தம் என்னும் பக்ஷத்திலும் சொல்லுகிறோம்:

அதர்ம பரிஹாரே அபி தர்மத்வேந விவக்ஷிதே
ஸ்யாத் ஸ்வதந்த்ர விதேரேவ நித்யம் தஸ்ய பரிக்ரஹ:

ஆநுகூல்ய பரித்யாகம் ப்ராதிகூல்ய பரிக்ரஹம்
ப்ரபத்த்யங்கம் ப்ரதிஜ்ஞாதும் ந சக்யம் ஸாதுஸம்ஸதி

ப்ரபந்நமதிக்குத்யைவ ஸதாசாராநதிக்ரம:
ப்ரபத்த்யத்யாய படித: ப்ரதிஸந்தீயதாமிஹ

இப்படி அற்றபின் சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம், ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச என்கிற இடத்திலும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஒன்றும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டா என்றதாமித்தனை. முமுக்ஷுமாத்த்ரத்தைப் பற்ற த்ரைவர்ணிகாந் த்யஜேத்தர்மாந் என்கிற கட்டளையிலே பலாந்தர ஸாதநமாகச் சோதிதைகளான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அவற்றுக்கு உறுப்பான சாஸ்த்ரங்களையும் விடச் சொன்னதாகவுமாம்.

விளக்கம் – அஹிம்ஸை என்பது நியமங்களுடன் கூடியது அல்ல என்றாலும், அதனைத் தர்மம் என்னும் பதம் மூலம் குறிக்கலாம் என்று சிலர் கூறுவர்; இவ்விதம் கொண்டாலும், பதில் உரைக்கலாம். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- அதர்ம பரிஹாரே அபி தர்மத்வேந விவக்ஷிதே ஸ்யாத் ஸ்வதந்த்ர விதேரேவ நித்யம் தஸ்ய பரிக்ரஹ: - அதர்மத்தை விடுதல் என்பது தர்மம் என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டாலும், அதர்மத்தைக் கைவிடுதல்

என்பது தனியாகவே ஏற்கப்பட்ட ஒன்றாகையால், அது எப்போதுமே உள்ளதாகிறது.

- ஆநுகூல்ய பரித்யாகம் ப்ராதிகூல்ய பரிக்ரஹம் ப்ரபத்த்யங்கம் ப்ரதிஜ்ஞாதும் ந சக்யம் ஸாதுஸம்ஸதி - ஆநுகூல்யத்தைக் கைவிடுவதையும் (ஆநுகூல்யம் என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் செயல்கள்), ப்ரதிகூல்யத்தை ஏற்பதும் (ப்ரதிகூல்யம் என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு வருத்தம் உண்டாக்கும் செயல்கள்) ஆகிய இரண்டும் ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள் என்று கற்றவர்கள் உள்ள சபையில் கூற முடியாது.
- ப்ரபந்நமதிக்குத்யைவ ஸதாசாராநதிக்ரம: ப்ரபத்த்யத்யாய படித: ப்ரதிஸந்தீயதாமிஹ - வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் கைவிடுதல் கூடாது என்று ப்ரபந்நனைக் குறித்தே கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்படியாக முடிவு செய்த பின்னர், சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம், ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் - உத்தவா! ஆகவே ஒரு குறிப்பட்ட பலனுக்காக உள்ள உபாயமாக இதனைச் செய் என்னும் விதியையும், இதனைச் செய்யவேண்டாம் என்னும் விதியையும், இப்படியாக விதிக்கின்ற தர்மத்தையும், இந்த இரண்டு கர்மங்களுக்கும் உதவியாக இதுவரை உன்னால் கேட்கப்பட்டதும், இனி கேட்க உள்ளதும் - என்ற வரியானது ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக இவற்றைக் கொள்ளவேண்டாம் என்பதே ஆகும். முமுக்ஷுவைக் குறித்தும் த்ரைவர்ணிகாந் த்யஜேத்தர்மாந் - தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்பதற்குச் சாதனமான தர்மங்களைக் கைவிடவேண்டும் - என்று மற்ற பலன்களைக் குறித்துக் கூறப்பட்டவற்றையும் காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 100)

336. ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

அவதாரிகை - இனி, ஆசார்யனும் சிஷ்யனுமிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில், அவச்யம் பரிஹரணியங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் தங்களுக்கு என்று ஏற்பட்டதான ஆத்மாவை ரக்ஷித்தல், சரீரத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்பனவற்றைச் செய்யும்போது, அவசியம் நீக்க வேண்டிய விரோதிகள் எவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஹிதபரனான ஆசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹங்காரம், ஆசார்ய பாரதந்தர்யமாகிற தன்னதிகார விரோதி; ப்ரியபரனான சிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம் , சரீரார்த்த ப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக் கடவ தன்னதிகார விரோதி யென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யனின் நன்மையில் குறிக்கோள் உடையவனாகிய ஆசார்யன், தனது உபதேசம் போன்றவற்றால் சிஷ்யனின் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும்போது, “நான் இவனைக் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று அஹங்காரம் கொண்டால், அந்த அஹங்காரமானது தனது ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்ற தன்மைக்கு

விரோதமாகும். ஆசார்யனுக்கு இனிமை அளிப்பதை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள சிஷ்யன் பணம் போன்றவற்றால் ஆசார்யனின் சரீரத்தைப் பேணி வரும்போது, “எனது பொருள் மட்டும் உடல் உறுப்புகளால் இவ்விதம் காப்பாற்றுகிறேன்”, என்று சிந்தித்தால், அத்தகைய மமகாரம் என்பது தனது பொருள் மற்றும் சரீரம் ஆகிய அனைத்தும் ஆசார்யனுக்கு மட்டுமே உரியவை என்று இருக்கவேண்டிய தகுதிக்கு விரோதமானவை ஆகும்.

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரசுஷணம் தன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக் கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரசுஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக் கடவன்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரசுஷண தசையில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களை வகுத்தருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தங்களுடைய சரீரங்களைப் பேணுதல் என்பதைச் செய்யும்போது எவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரசுஷணம் தன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது, “சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிறபடியே சிஷ்ய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ஸ்வதேஹ ரசுஷணத்துக்குறுப்பாக வவன் காலோசிதமாக கிஞ்சித்தகரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங் கொள்ளக் கடவனென்கை. (சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரசுஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது, தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய சேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹ ரசுஷணத்துக்குறுப்பாக விநியோகங் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி விநியோகங் கொள்ளக்கடவனென்கை.

விளக்கம் - (ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரசுஷணம் தன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்) - சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - சிஷ்யன் ஒருவன் தனது உயிரையும் சரீரத்தையும் சிறந்த ஆசார்யனுக்குத் தரவேண்டும் - என்றது காண்க; இதற்கு ஏற்ப சிஷ்யன் ஒருவன் ஆசார்யனுக்குச் சிஷ்யனானவுடனேயே தனது அனைத்தையும் ஆசார்யனுக்கு சமர்ப்பித்தவனாகிறான்; ஆகவே தனது சரீரத்தின் பாதுகாப்பிற்காக சிஷ்யன்

அவ்வப்போது அளிக்கின்ற பலவற்றையும் சிஷ்யனின் உடைமை என்று சிந்தனை இல்லாமல், அவை தன்னுடையதே என்று வாங்கிக்கொண்டு ஆசார்யன் பயன்படுத்தவேண்டும். (சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரசஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) - தன்னுடையது என்று எந்த ஓர் உடைமையையும் வைத்துக்கொள்ளாமல், அனைத்தும் தனது ஆசார்யனுக்கு உரிமை என்று ஆக்கியபடியால், தனது சரீரத்தை பாதுகாத்துக் கொள்ள தான் பயன்படுத்தும் அனைத்துப் பொருள்களையும் “இவை ஆசார்யன் உடைமைகள்” என்று எண்ணிப் பயன்படுத்தவேண்டும்.

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன்; சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

அவதாரிகை - ஆசார்ய தேஹரசஷணத்தில் வந்தால், சிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருச வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவையிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்லரென்கிறார் (ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனின் சரீரத்தைப் பாதுகாக்கும்போது சிஷ்யன், தனக்குள்ள அனைத்தையும் ஆசார்யனின் உடைமை என்று எண்ணியபடி அளிப்பதும்; ஆசார்யன் அந்தப் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்வது மட்டும் அல்லாமல், அந்த சிஷ்யன் “தன்னுடையது” என்று மமகாரத்தை ஏற்றிக்கொண்டு அளிப்பவற்றை அவனும் அளிக்கத் தக்கவன் அல்ல, பெறத்தக்கதும் அல்ல என்பதும் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவன் அல்லன்) என்றது, இவன் மதீயம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை மறந்து அங்கீகரிக்கக்கடவனல்ல னென்கை. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) என்றது, ஸ்வகீயன் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சமுள்ளவை விஷம் என்று வெருவியிருக்கும் ம்ருது ப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு, விஷத்தை யிடுமாப்போலே ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்ல யென்கை.

விளக்கம் - (சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவன் அல்லன்) - என்று அபிமானித்துள்ள பொருள்களை ஆசார்யன் மறந்தும் பெறக்கூடாது. (சிஷ்யன் தன்

வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) - “தனக்கு உரியது” என்று அபிமானித்துள்ள பொருள்களை, “அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவற்றுடன் உள்ள பொருள் விஷம் போன்றது”, என்று எண்ணியுள்ள ஆசார்யனுக்கு விஷத்தை அளிப்பது போன்று அளிக்கக்கூடாது.

339. கொள்ளில் மிடியனாம், கொடுக்கில் கள்ளனாம்

அவதாரிகை - அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறியது போன்று அளிப்பதும், பெற்றுக்கொண்டதும் செய்தால் நிகழ்வது என்ன என்பதற்கு விடை அருளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபர நிர்வாஹகனாய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனான தான், தேஹயாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனாய் விடும்; என்னது என்று புத்தி பண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக் கொடுக்கில் “சரீரமர்த்தம்” இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாய் இருக்கிறவதிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் “என்னுடையது” என்று அபிமானித்துள்ள ஒரு பொருளை, அந்த பொருள் மீது ஆசையால் ஏற்றுக்கொண்டால், “ஸர்வேச்வரன் நம்முடைய அனைத்து பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு நடத்துவதால் நமக்கு என்ன குறை”, என்ற சிந்தனையால் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஆசார்யன், தனது சரீரத்தை பாதுகாப்பதற்கும் ஏதும் இல்லாத ஏழையாகி விடுகிறான். மேலும் “என்னுடையது” என்ற எண்ணத்துடன் ஆசார்யனுக்கு அளிக்கும்போது, சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - தனது சரீரம், பொருள், உயிர் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கக் கடவன் - என்பதற்கு ஏற்ப முன்பே இவற்றை அளித்துவிட்ட காரணத்தால், ஆசார்யனின் உடைமையாக உள்ள அவற்றைத் தன்னுடையது என்று எண்ணிய காரணத்தினால், ஆசார்யனின் உடைமைகளை திருடியவன் ஆவான்.

340. கொள் கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தம் குலையும்.

அவதாரிகை - இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாநியும் வருமென்கிறார் (கொள் கொடை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் இருவரின் சம்மந்தத்திற்கும் கேடு ஏற்படும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், சேஷபூதனான சிஷ்யன் "சரீரமர்த்தம்" இத்யாதிப்படியே ஸர்வமு மங்குத்தைய தென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான வாசார்ய னங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தம் குலைந்தே விடுமென்கை.

விளக்கம் - ஒருவன் சிஷ்யன், மற்றவன் ஆசார்யன் என்ற சம்மந்தம் ஏற்படும்போது, சிஷ்யனானவன் - சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அனைத்து உடைமைகளும் ஆசார்யனுக்கே சொந்தம் என்று எண்ணியபடி அளிக்கவேண்டும். இவ்விதம் கொடுத்தவற்றை ஆசார்யன் ஏற்பதே சரியான முறையாகும். இதனை விடுத்து, சிஷ்யன் "தன்னுடையது" என்று அபிமானித்துள்ளதை ஆசார்யன் ஏற்றுக்கொள்வதும் "இவை என்னுடையது" என்று அபிமானித்துள்ளவற்றை ஆசார்யனுக்கு அளிப்பதும் - என்பதான முறைகேடான அளித்தல், கொள்ளுதல் என்ற காரணத்தினால் இருவருக்கும் இடையே உள்ள சம்மந்தம் அழிந்துவிடும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 110)

2-1-7 தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு எம்

ஆற்றாமை சொல்லி அழுவோமை நீ நடுவே

வேற்றார் வகையில் கொடிதாய் எனையூழி

மாற்றாண்மை நிற்றியோ? வாழி கணையிருளே.

பொருள் - எங்களுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் எங்களுக்கு அடிமையான நெஞ்சத்தை நாங்கள் இழந்தோம். எங்கள் பிரிவாற்றாமை குறித்து நாங்கள் உரைத்து, அழுது கொண்டிருக்கிறோம். இருளே! இந்த நேரத்தில் நீயும் நடுவே புகுந்து விரோதிகளைக் காட்டிலும் கொடுமையாக எங்களை வருத்துகின்றாயே! காலதத்வம் உள்ளவரை இப்படிப்பட்ட உனது கொடிய தன்மையை நீ வெளிப்படுத்தியபடி இருப்பாயோ? உனது அருகாமை என்பதைக் காட்டி வருந்தாமல், உனது துன்பம் நீங்கி வாழ்வாயாக.

அவதாரிகை - “மதிகெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்து மேலிட்டது” என்கிறாள்.

விளக்கம் - மதி என்பது சிலேடையாகும்; இது புத்தி மற்றும் சந்த்ரனைக் குறிக்கும். அந்தகாரம் என்பதும் சிலேடையாகும்; இது இருளையும் அறியாமை என்பதையும் குறிக்கும். புத்தி கெட்டபோது அறியாமை வந்தது என்றும், சந்த்ரன் மறைந்தபோது இருள் அதிகமானது என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தோற்றோம் இத்யாதி) கீழும் மேலும் போருகிறபடியொழிய, சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்து போருவதொன்றுண்டு; அம்மங்கியம்மாளும் அத்நையே நிர்ப்பந்தித்துப் போரும். அதாகிறது தான், பிரிவாற்றாதார் அநேகர் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடா நிற்க, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்க, அத்தைப்பார்த்து, “ஆற்றாமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நலியக் கடவையோ?” என்கிறாள். “எம்மேபோல்” என்கிற பதார்த்தங்களை யெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறது. (தோற்றோம் மடநெஞ்சம்) பகவத் விஷயமென்றால் விடமாட்டாதபடி சபலமான நெஞ்சை இழந்தோம்; அன்றியே, பவ்யமான நெஞ்சை இழந்தோம் என்னுதல். (எம்பெருமான் நாரணற்கு) கெடுவாய்! வகுத்த விஷயத்திலேயன்றோ நாங்கள் நெஞ்சிழந்தது? “தன்னுடைமை” என்றால் வத்ஸலனாய் இருக்குமவனுக்கன்றோ இழந்தது. ஸுலபனுக்கு என்றுமாம்.

விளக்கம் – (தோற்றோம் இத்யாதி) - கடந்த பாசரம் மற்றும் அடுத்த பாசரம் ஆகிய இரண்டும் பகவத் காரணம் கிட்டாத காரணத்தால், மற்ற வஸ்துக்கள் தன்னைப் போன்று வருந்துவதாகக் கொண்டு, தானும் வருந்துவதைக் காட்டுகிறார்; ஆனால் இந்தப் பாசரம் அவை போன்று அர்த்தம் இல்லாமல், ஒரு சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பின்பற்றி நிற்கிறது. இப்படியாகவே எம்பெருமானார் பொருள் பணித்ததாக உரைப்பார். அம்மங்கியம்மாளும் அதனையே உரைத்தார். அதாவது அவனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக நாயகி பலரையும் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு நின்று புலம்பியபடி உள்ளபோது, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்கிறது; அப்போது அதனைப் பார்த்து, “என் பிரிவாற்றாமை மாறுவதற்கு ஏதேனும் வழி உரைக்காமல், நீயும் வந்து என்னை துன்புறுத்துகிறாயே!”, என்றாள். இங்கு “தோற்றேன்” என்று தன்னை மட்டும் கூறிக்கொள்ளாமல், “தோற்றோம்” என்று ஏன் பன்மையில் கூறவேண்டும்? கடந்த பாசரத்தில் - எம்மைபோல் – என்று உரைத்ததற்கு ஏற்ப மற்ற பல வஸ்துக்களையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார். (தோற்றோம் மடநெஞ்சம்) – பகவத் விஷயம் என்னும்போது, விட இயலாதபடி ஆசையாக உள்ள நெஞ்சத்தையும் விட்டோம். (எம்பெருமான் நாரணற்கு) – நமக்கு ஏற்றதான விஷயத்திலே அல்லவோ எங்களுடைய நெஞ்சத்தை இழந்தோம்? “தனது உடைமையான வஸ்து” என்று சிந்தித்தபடி, அந்த வஸ்து மீது வாத்ஸல்யத்துடன் உள்ளவனுக்கு அல்லவா இழந்தோம்? “சுலபமாக அடையக்கூடியவனுக்கு” என்றும் கொள்க.

வ்யாக்யானம் - (எம் ஆற்றாமை சொல்லியழுவோமை) ஆற்றாமையுடையார், தந்தாம் ஆற்றாமை சொல்லிக் கூப்பிடக் கடவதன்றோ? நாங்கள் பெறப் புகுகிறதொரு ப்ரயோஜநமுண்டாய், “அத்தை விலக்கி நாம் பெற வேணும்” என்றுதான் செய்கிறாயன்றே; அவனைப் பெறவோ, போன நெஞ்சைப் பெறவோ, எங்கள் ஆற்றாமையாலே அழப்பெறோமோ? (நீ நடுவே) அல்லாதவற்றுக்கு உள்ளது அமையாதோ உனக்கு? அவனையொழிந்த நம்மில் நாம் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிடுகையொழிய பாத்யபாதக பாவமுண்டோ? நலிகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. (வேற்றோர் வகையில் கொடிதாய்) வேற்றோருண்டு - சத்ருக்கள். வகையுண்டு - அவர்கள் நலியும் ப்ரகாரம்; அதிலும் கொடிதாக நலியாநின்றாய். சத்ருக்களானாலும், நோவுபட்டாரை “ஐயோ” என்னவன்றோ அடுப்பது; (எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்பியோ) காலதத்தவமுள்ளதனையும் சாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? ராவணாதிகள், பிரித்த இத்தனை; கூப்பிடப் பொறுத்தார்கள்; நீர்மையுடையார், “ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:” என்று கண்ணநீரை விழவிட்டார்கள்; நீர்மையுடையார் படியும் கண்டிலோம்; சத்ருக்கள் படியும் கண்டிலோம்; உன்னது வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்ததீ! (வாழி) காதுகரை “உடன் பிறந்தீர்” என்னுமாபோலே. (கனையிருளே) செறிந்த இருளே என்னுதல், கனையிருளை - கனைத்துக் கொண்டு செருக்கி வருகிற இருளே என்னுதல்.

விளக்கம் - (எம் ஆற்றாமை சொல்லியழுவோமை) - ஏதேனும் வருத்தம் கொண்டவர்கள் அதனைப் போக்கிக்கொள்ள வழி தேடாமல் அழுவார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ஆற்றாமை உள்ளவர்கள், தங்களுடைய ஆற்றாமை என்பதைக் குறித்து உரைத்தபடி இருப்பர் அல்லவோ? ஆற்றாமை என்பதால் அழைப்பதற்குப் பலன் அழுகையாக உள்ளது; இப்படிப்பட்ட பயனையும் இவர்களிடமிருந்து தட்டிப் பறித்துப் பெறவேண்டும் என்று நீ செய்கிறாயோ? அவனைப் பெறுவோமோ, அவன் பின்னே போன எங்கள் நெஞ்சத்தை மீண்டும் பெறுவோமோ அல்லது எங்கள் துன்பம் காரணமாக நாங்கள் அழுதபடி இருப்போமோ? (நீ நடுவே) - தன்னோடு சமமான துக்கம் உள்ளவர்கள் போன்று துக்கம் அடையாமலும், அவர்களைக் கண்டும் காணாமல் போகின்றவர்கள் போன்று இல்லாமலும் இருக்காமல் துன்புறுத்தும் ஸ்வபாவம் உனக்கு உள்ளதே! அவனை இழந்த நம்மிடையே நாம் ஒருவரை ஒருவர் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அவனை அழைப்பதை விட்டுவிட்டு, நமக்குள்ளாகவே ஒருவரை ஒருவர் வருத்திக்கொள்ளும் தன்மை ஏற்பட்டதோ? எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எங்களைத் துன்புறுத்துகிறாயே! (வேற்றோர் வகையில் கொடிதாய்) - வேற்றோர் என்றால் விரோதிகள், வகை என்றால் அவர்கள் துன்புறுத்தும் விதம்;

அதனைக் காட்டிலும் நீ துன்புறுத்துகிறாயே! விரோதிகளாக இருந்தாலும், தங்களால் வருத்தம் அடைந்தவர்களைக் கண்டு, “ஐயோ பாவம்” என்பார்கள் அல்லவோ? (எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்றியோ) – காலதத்வம் உள்ளவரை இது போன்று எங்களுடன் பகைமை பாராட்டி இருப்பாயோ? இராவணன் முதலானவர்கள் நாயகனிடமிருந்து நாயகியைப் பிரித்தபோதிலும், அவள் அவனை அழைப்பதற்கு அனுமதி அளித்துப் பொறுமையாக இருந்தனர்; நேர்மையோடு கூடியவர்கள், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (24-24) – ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: - இராமன் துக்கத்துடன் (வாலியைக் கொன்றவுடன் சக்ரீவன் கூறியதைக் கேட்டு) அமர்ந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விரோதியை அழித்தாலும் கண்ணில் நீர் கொள்வார்கள். உன்னிடம் நீர்மையுடன் உள்ளவர்களின் தன்மையையும் காணவில்லை, விரோதிகளின் தன்மையையும் காணவில்லை, நீ வருத்துவது வித்தியாசமாக உள்ளதே! (வாழி) – கொலை செய்தவர்களை, “என் கூடப் பிறந்தவர்களே” என்று கூறுவது போன்று உரைக்கிறாள். (கனையிருளே) – பரவலாக உள்ள இருளே! அல்லது மிகவும் கோபத்துடன் அடர்த்தியாக வருகின்ற இருளே!

வ்யாக்யானம் - அன்றியே, ப்ரகரணத்தோடே சேர்ந்த பொருளாவது தமஸ்ஸென்று ஒரு பதார்த்தமாய், “அதுதான் ஒளிமழுங்கி அடங்கியிருக்கை ஸ்வபாவம்” என்று அறியாதே, அபிமத விசுலேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கி, வாய்விட்டுக் கூப்பிடவும் மாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு, “உன் இழவு கனத்திருந்ததீ!” என்கிறாள். வகுத்த விஷயத்தாலே நாமெல்லாம் நெஞ்சிழந்து கூப்பிடாநிற்க, நீ உன் ஆற்றாமையைக் காட்டி நலியா நின்றாய்; உன் அவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திருக்க”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்திற்கு முன்பின் பாசுரங்களை அடியொட்டி வேறு ஒரு பொருளும் உரைக்கலாம். இருள் என்பது ஒரு பொருள்; அத்தகைய இருள் என்பது “ஒளி மங்கியபடி இருத்தல் என்பதே அதற்கு ஸ்வபாவம்” என்று உணராமல், தான் விருப்பப்பட்ட வஸ்துவைப் பிரிந்த காரணத்தால் தனது ப்ரகாசம் மங்கி, வாய் விட்டுப் புலம்பவும் முடியாமல் துன்பப்படுவதாக இவள் எண்ணினாள்; அதனிடம், “உனது இழப்பு என்பது அதிகமாக இருந்ததோ?”, என்றாள். “எங்களுடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனை நாங்கள் இழந்து, அவன் பின்னே எங்கள் நெஞ்சத்தையும் இழந்து நிற்கிறோம்; இப்படி உள்ளபோது உனது துயரம்

காரணமாக எங்களை வருத்துகிறாயே! உனது துன்பம் விரைவாக விலகி நீ வாழ்வாயாக”, என்றாள்.

2-1-8 இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க் கழியே போய்
மருளுந் திராப்பகல் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்
உருளும் சகடம் உதைத்த பெருமானார்
அருளின் பெருநசையால் ஆழாந்து நொந்தாயே.

பொருள் - இருள் என்பதுடைய அடர்ந்த நிறத்தைக் கொண்டதான கழியே! நீ அறிவிழந்து, இரவுப்பொழுது முடியப் போகும் நேரத்திலும் உறங்காமல் உள்ளாய். உருண்டு வரும் சக்கரத்தின் வடிவம் எடுத்து வந்த அசுரனை உதைத்துத் தள்ளிய க்ருஷ்ணனின் தயை குணத்தில் நீ ஈடுபாடு அடைந்து, அவனைப் பிரிந்ததால் வருத்தம் கொண்டாயோ?

அவதாரிகை - அவ்விருளுக்கு இறாய்த்து அங்கே இங்கே ஸஞ்சரியா நிற்க, இருள் செறிந்தாற் போலேயிருப்பதொரு கழியிலே சென்று இழிந்தாள்; அது மடலெடுப்பாரைப் போலே கட்டோடாநிற்குமே; “பாவினேன், சகடாஸுர நிரஸநம் பண்ணின அச்செயலிலே நீயும் அகப்பட்டாயாகாதே?” என்கிறாள்.

விளக்கம் - அந்த இருளுக்குப் பின்வாங்கி, அங்கேயும் இங்கேயும் போக இயலாமல் நின்றபோது இருள் போன்ற நிறம் கொண்ட கழியைக் கண்டாள். அது மடல் எடுப்பது போன்று ஓடாமல் நிற்பது கண்டு, “பாவியாகிய நான் சகடாசுரனை வதைத்த க்ருஷ்ணனின் செயல்களில் ஈடுபட்டது போன்று நீயும் சிக்கிக்கொண்டாயோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இருளின் திணிவண்ணம்) அச்சமான இருள்; வெளிறான இருளன்றிக்கே, இருளின் புறவிதழை வாங்கி வயிரத்தைச் சேர்ப்பிடித்தாற்போலே இராநின்றது. இருளின் திணி போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைத்தாய், பெருநீரையும் உடைத்தான கழியே! (போய் மருளுற்று) மிகவும் அறிவு கெட்டு. மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றார் அறிவுகேட்டுக்கும் அவ்வருகேயாயிராநின்றதீ உன் அறிவுகேடு! (இராப்பகல் இத்யாதி) காலத்துக்கு ஓரெல்லை காணிலும் உன் ஆற்றாமைக்கு ஓரெல்லை காண்கிறிலோம்.

விளக்கம் - (இருளின் திணிவண்ணம்) - அச்சம் உண்டாக்கவல்ல இருள். சாரம் இல்லாத இருள் போன்று அல்லாமல், இருளின் புற இதழ்களை வாங்கிப் ப்ரகாசிக்கும் வைரம் போன்று நிற்கும் தன்மை கொண்டதான கழி உள்ளது. இருளின் வைரம் போன்றுள்ள நிறம் கொண்டதாக, மிகுந்த நீரை உடையதாக இருக்கும் கழியே! (போய் மருளுற்று) - மிகவும் அறிவிழந்து, மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களின் அறிவுக் கேட்டிற்கும் அப்பாற்பட்டதாக இதன் அறிவுக்கேடு உள்ளது என்றாள். (இராப்பகல் இத்யாதி) - காலத்துக்கும் ஒரு எல்லை காண இயலும், ஆனால் உனது பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்துக்கு எல்லை காண இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (உருளும் சகடம் உதைத்த) “காவலாக வைத்த சகடந்தானே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவர, தாயுங் கூட உதவாத ஸமயத்திலே முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்ந்த திருவடிகளாலே முடித்து, ஜகத்துக்கு சேஷியைத் தந்த உபகாரகன் ப்ரணயிநிக்கு உதவானோ” என்னும் நசையாலே. (அருளின் பெருநசையால்) அருளின் கனத்துக்குத் தக்கபடியிறே நசையின் கனம் இருப்பது. (ஆழாந்து நொந்தாயே) தரைப்பட்டு நோவுபட்டாயாகாதே?

விளக்கம் - (உருளும் சகடம் உதைத்த) - காவலுக்கு வைக்கப்பட்ட சகடமானது அசுரனின் வடிவு காரணமாக மெதுவாக உருண்டு வந்தது; அப்போது தனது தாய் உதவ இல்லாத சூழ்நிலையில், தாய்ப்பாலுக்கு அழுவது போன்று அழுதபடி தனது திருப்பாதம் கொண்டு அந்த அசுரனை உதைத்து வதைத்தான்; இப்படியாக இந்த உலகிற்குத் தன்னையே அளித்து உபகாரம் செய்த அவன், தனது காதலிக்கு உதவுவானோ என்று ஆசை கொண்டு. (அருளின் பெருநசையால்) - கருணையின் அளவு எத்தனை உண்டோ அதே அளவு அந்தக் கருணை மீது ஆசையும் இருக்கும். (ஆழாந்து நொந்தாயே) - பிழைக்கவும் வழி இல்லாமல் துன்பம் அடைந்தாயோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 75)

71. ஊழிகளா யுலகேழுமுண்டா னென்றிலம் பழங்கண்

டாழிகளாம் பழவண்ண மென்றேற்கு, அஃதே கொண்டன்னை
நாழிவளொவென்றும் ஞாலமுண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்றென்றும்
தோழிகளோ வுரையிர் எம்மை யம்மனை சூழ்கின்றவே

பொருள் - தோழிகளே! “காலங்கள் அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாகவும், ப்ரளய காலத்தில் ஏழு உலகத்தையும் வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவனும்” என்று எனது தலைவனின் பெயரை நான் வெளிப்படையாக உரைக்கவில்லை; மாறாக களாப்பழத்தைக் கண்டு, “இந்தப் பழத்தின் நிறம் கடலின் நிறம்” என்று நான் கூறிய சொற்களை என் தாய் கேட்டாள். இதனைக் கேட்ட அவள், “இவள் எனது சொல்லைக் கேட்காமல் தனது விருப்பப்படி நடக்கிறாளே, எத்தனை செருக்கு”, என்று உரைத்தாள்; மேலும், “இவள் களாப்பழத்தின் நிறம் உரைக்கவில்லை; மறைமுகமாக ஸர்வேச்வரனின் நிறத்தை அல்லவோ உரைக்கிறாள்”, என்று குற்றம் கூறுகிறாள். அவள் என்னைத் தவறாக எண்ணுவதற்கு நீங்கள் சென்று சமாதானம் உரைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - களவிலே புணர்ந்து நீங்கின தலைமகன், இவளாற்றாமையைப் பரிஹரிக்கக்காக இவள் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன் நிறத்தோடு போலியான பழங்களைச் சிலர் விற்பர்களாகப் பண்ண, இவளுமத்தைக் கண்டு தரிக்க, அத்தைத் தாயார் நிஷேதிக்கிறாள். தாயார் செய்கிற மிகையைத் தலைமகள் தோழிமார்க்கு சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - இவளோடு சேர்ந்து இருந்த பின்னர், சூழ்நிலை காரணமாக பிரிந்து சென்ற தலைவன், இவளுடைய பிரிவாற்றாமை என்பதை ஈடுகட்ட, இவள் இருக்கும் இடத்தில் தன்னுடைய நிறத்தை ஒத்த சில பழங்களை விற்கும்படியாக ஒரு சிலரை அனுப்பினாள். இவள் அதனைக் கண்டு சற்றே ஆறுதல் அடைந்தாள். இதனை இவளுடைய தாய் கண்டித்தாள். அந்தத் தாயாரின் தேவையற்ற செயல்கள் குறித்து தலைவியானவள் தனது தோழிகளிடம் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஊழிகளாயுலகேழு முண்டா னென்றிலம்) இப்படி சொன்னேனாகில் குற்றமாகலாமிநே. காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவற்றை ப்ரளயம் வர எடுத்துத் தன் வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின மஹோபகாரகனென்றிலேன். குண நிஷேதத்தைப் பண்ணப் புக்கவர்கள் ஸத்யஜ்ஞாநாதி பதங்களுக்கு வ்யாவர்த்ய பேதத்தாலே பேதஞ்சொல்லுமாபோலே, இவளும் குண ஸத்பாவத்தை ஸாதிக்கைக்காக வ்யதிரேக முகத்தாலே குணங்களைச் சொல்லித் தரிக்கிறாள். இவளுக்குச் சொல்லுகைக்கும் ப்ராப்தியுண்டு, அவளுக்கு “இதிலொரு கருத்து உண்டு” என்று நிஷேதிக்கைக்குமொரு ப்ராப்தியுண்டு. உபகரித்த விஷயத்திலுபகாரங் கொண்டவர்களும் பேசாதிருக்க வொண்ணாதிநே, சேதநரானால் போசாதேயிரார்களினே. “இவளுக்கிது விபாகத்தில் பொல்லாதாம்” என்றாயிற்று அவள் நிஷேதிக்கிறது. குணாதிக விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் க்லேசாவஹமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றிருக்குமிநே. (பழங்கண்டு) புரோவர்த்தியான பதார்த்தம் கடமாகில் கடமென்றும், படமாகில் படமென்றுஞ் சொல்லக் கடவதிநே. பிள்ளாய்! கண்டது சொல்லுகையுங் குற்றமாவதே! (ஆழி களாம்பழ வண்ணமென்றேற்கு) களாம்பழ வண்ணமானது ஆழிபோலே யிருந்ததென்று இத்தனை கிடிகோள் நான் சொல்லிற்று; “இவளாழி வண்ணரையன்றா சொல்லிற்று” என்று கொண்டாளவள். (அஃதே கொண்டு) இவ்வுக்தி மாத்ரத்தில் பர்யவஸியாதே இதுக்கு வேறு கருத்துண்டு என்று கொண்டு. (அன்னை) இவள் பிறந்தவன்று தொடங்கித் தாயாயோ வளர்ந்தது, ஒரு கால் பெண் பிள்ளையாயும் வளர்ந்திலள் போலே காணும். குற்றமுண்டாகில் ப்ராப்தமிநே, குற்றமில்லாத விடத்திலும் நியந்த்ரு நியாம்ய பாவமமையுமோ நியமிக்கைக்கு. (நாழிவளோவென்றும்) நாழுமெல்லாம் பழங்கண்டது சொல்லிப் போருகிறோமிநே. இவளுக்கும் நாம் சொல்லுகிறவளவேயமையாதோ? இவளுக்கோரேற்றமென் செய்யவென்னா நின்றாள். “நாழி” என்று தரமுடைமை, அத்தால் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது நறுவட்டாணித்தனம். இவளுடைய ஏற்றமேதென்னில், (ஞாலமுண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்றேன்றும்) ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடங்க வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின வக்குணத்திலே வித்தையாயாற்ற மாட்டாமை சொன்ன வார்த்தையன்றோ விதுவென்னாநின்றாள். (தோழிகளோவுரையீர்) நீங்கள் முன்னம் என்னோடு ஸமாந ஸுகதுக்கைகளன்றோ? தாய்மாரல்லிகோளே.

(எம்மை யம்மனை சூழ்கின்றவே) என்னை மனைப்பாம்பு போலே புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமுந் தானேயாய் நலிகிறபடிக்கு நீங்கள் தானேதேனுஞ் சொல்ல வல்லிகோளே. (சூழ்கின்ற) முத்துலையிட்டுக் கொண்டிவள் நலியாநின்றாள். காண்கிறதும் சொல்லுகிறதும் கிடக்க இதுக்கு வேறேயோரு கருத்துண்டென்றிவள் நலிகிறதற்கு நீங்கள் தானேரு பரிஹாரஞ் சொல்லிகோளே.

விளக்கம் - (ஊழிகளாயுலகேழு முண்டா னென்றிலம்) - “ஊழி காலத்தில் ஏழு உலகத்தையும் உண்டவன்” என்று வெளிப்படையாக உரைத்திருந்தால் குற்றம் எனலாம்; ஆனால் நான் அவ்விதம் கூறவில்லையே! “காலம் போன்ற பலவிதமான வஸ்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகன், இவற்றை ப்ரளயம் கொண்டு போக முயற்சி செய்தபோது தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்தவன், இப்படியாகப் பல உதவிகள் செய்தவன்”, என்று நான் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லையே! குணநிஷேதம் பண்ணப் புக்கவர்கள் = ஸர்வேச்வரனுக்குக் குணங்கள் இல்லை, அவன் நிர்க்குணம் என்று கூறுபவர்கள். இவர்கள் தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீயில் - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - என்பதற்கு “ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணம் இல்லை” என்ற அர்த்தம் கற்பிக்கும் பொருட்டு, ஸத்யம் போன்ற பதங்களுக்கு வேறுபட்ட பொருள் உரைப்பர்; அதே போன்று இவரும் அவனுடைய குணங்களின் மேன்மையை உரைப்பதற்காக, மறைமுகமாக அவன் குணங்களை உரைத்து மகிழ்கிறாள். இவளுக்கு இதனை உரைப்பதற்கு உரிமையும் வாய்ப்பும் உண்டு; இதனைக் கேட்ட தாயாருக்கு “இவள் இவ்விதம் மனத்தில் எதனையோ வைத்து உரைக்கிறாள்” என்று உரைப்பதற்கு உரிமையும் வாய்ப்பும் உண்டு. இவள் கூறுவதற்கு உரிமை எப்படி வந்தது என்றால் - தனக்கு உதவி செய்த ஒருவரைக் குறித்து உதவி பெற்றவர்கள் பேசாமல் இருப்பார்களோ? சிறந்த அறிவுள்ளவர்கள் பேசாமல் இருக்கமாட்டனர் அல்லவோ? தாயார் தனது மனதில், “இவளுடைய இந்தச் சிந்தனை வருத்தக்கூடியது அல்லவோ?”, என்று எண்ணிக் கோபித்தாள். ஒருவனின் குணம் குறித்த சிந்தனை என்பது மிகுந்த துன்பத்தை ஏற்படுத்தவல்லது அல்லவோ? (பழங்கண்டு) - இந்த உலகில் உள்ள வஸ்துக்களை அவை கடம் என்றால் “கடம் என்றும், படம் என்றால் “படம்” என்றும் கூறுவது இயல்புதானே! பார்த்ததை உரைப்பது ஓர் குற்றமாகுமோ? (ஆழி களாம்பழ வண்ணமென்றேற்கு) - களாம்பழத்தின் நிறமானது ஸமுத்திரத்தின் நிறம் போன்று உள்ளது என்று நான் உரைத்தேன்; ஆனால் எனது தாயார் “இவன் ஸமுத்திரம் போன்று நிறம் உடையவனைக் கூறுகிறாள்” என்று கொண்டாள். (அஃதே கொண்டு) - நான்

கூறியதை உள்ளது உள்ளபடி பொருள் கொள்ளாமல், அதற்கு வேறு ஓர் உட்கருத்து உள்ளது என்று கொண்டாள். (அன்னை) – இவள் பிறந்தவுடனேயே தாயாகவே இருந்தாளோ? இவள் எனது வயதினை ஒத்த பெண்பிள்ளையாய் இருந்து வந்தவள் அல்லள் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளாளே! குற்றம் இருந்தால் கண்டிக்கப்பட வேண்டியது சரியானது; ஆனால் குற்றம் ஏதும் இல்லை என்னும்போது நியமிப்பவன் – நியமிக்கப்படுபவன் என்றுள்ள முறை காரணமாகக் கோபம் கொள்வது சரியோ? (நாழிவளோவென்றும்) – நாம் பார்த்த களாப்பழங்கள் குறித்து உரைக்கிறோம்; இவளுக்கு நான் கூறும் பொருள் புரியவில்லையோ? இவ்விதம் இவள் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளும் சாமர்த்யம் என்னே! நாழ் என்றால் சாமர்த்யம், ஏற்றம். தலைவிக்கு உள்ள ஏற்றம் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஞாலமுண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்றேன்றும்) – “ப்ரளய ஆபத்தில் சிக்கித் தவித்த இந்த உலகங்களைத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிய குணத்தில் சிக்கித் தவித்த காரணத்தால் எனது மகள், தன்னுடைய பிரிவாற்றாமையால் உரைத்த சொற்கள் இவை”, என்று தாய் எண்ணும்படியான சாமர்த்யம் தலைவிக்கு உள்ளது என்று கருத்து. (தோழிகளோவுரையீர்) – நீங்கள் எனது சுகதுக்கங்களில் எப்போதும் சரிசமமாக இருப்பீர்கள் அல்லவோ? எனது தாய் போன்று நீங்கள் அல்லர். (எம்மை யம்மனை சூழ்கின்றவே) – வீட்டிலே உள்ள ஒரு பாம்பானது கடிக்காமல் இருந்தாலும், அது உள்ளபோதும் புறப்பட்டபோதும் பயத்தை உண்டாக்க வல்லது; இது போன்று எனது தாயாரின் சொற்கள் உள்ளனவே! (சூழ்கின்ற) – ஒரு பங்குக்கு மூன்று பங்கு உரைத்தபடி எனது தாய் உள்ளாள். நான் காண்பதையும், அதனையே உரைப்பதையும் செய்யும்போது, இதற்கு வேறு ஒரு கருத்து உண்டு என்று எண்ணி என்னை வதைப்பதை நிறுத்த நீங்கள் ஒரு பரிகாரம் கூறவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்